

Reforçar la política nacionalista

ALBERT ALAY

La majoria absoluta aconseguida per CiU en les passades eleccions al Parlament de Catalunya permet al president Jordi Pujol continuar la seva política, tot i que, segons l'autor, "caldrà reforçar-la", ja que "hi ha moltes coses que encara no hem aconseguit i en som conscients, i sembla que a Madrid ho comencen a reconèixer".

els resultats en les eleccions generals al Parlament de Catalunya ens podrien fer caure en la ingenuïtat de creure que les coses canviaran respecte a la manera de governar en el futur, però el bon sentit fa creure que no serà així i que ni tan sols és convenient. De fet, poques coses han canviat en haver aconseguit la coalició de CiU per tercera vegada la majoria absoluta, que demostra que la política feta en les darreres legislatures pel govern encapçalat per Jordi Pujol ha obtingut l'aprovació de l'electorat d'una manera prou clara. El que la gent no vol són aventures i s'estima més anar cap endavant sense riscos innecessaris.

El vot de CiU ha augmentat, i també el d'ERC, que ho ha fet a costa del vot socialista. Amb un únic missatge "Cap a la independència", ERC ha aconseguit vots dels que no votaven tan nacionalista perquè no volien votar CiU. Ha estat un vot independentista sense cap mena de connotació social que ha permès augmentar el vot global nacionalista, i això és bo perquè vol dir que en contra del que alguns volen fer creure el nacionalisme és a casa nostra l'única opció política que té futur i que no era un invent. Jordi Pujol sempre ha dit que només era nacionalista, però, com que sempre l'havien etiquetat de dretà, els que a més de ser nacionalistes eren socialistes i creien ser més d'esquerres no el podien votar. Ara ho han pogut fer en favor d'ERC perquè només diu ser independentista.

Si no es fila prim, es pot pensar que el nombre de nacionalistes i independentistes ha augmentat, però pel que he dit no és agosarat afirmar que el nombre de nacionalistes a Catalunya és ara el mateix que anys enrere i que entre ells hi ha els mateixos independentistes

que abans. I ho dic perquè no seria just creure que entre els socialistes catalans no hi ha nacionalistes i independentistes, com tampoc no es pot afirmar seriosament que a CDC no hi hagi gent d'esquerra o que la coalició que fins ara ha governat hagi fet una política més de dreta que els socialistes a Madrid. Hi havia opcions diferents i factors de liderat, però ara el vot independentista comença a desentrellar el panorama de cara al futur mentre CiU manté la possibilitat de seguir governant amb majoria absoluta.

Que altres opcions, entre elles el PSOE, hagin perdut pes, pot obeir també a problemàtiques del partit estatal i no cal donar-hi massa voltes, perquè això caldria tractar-ho per separat. El fet és que Jordi Pujol no haurà de canviar la seva política i que fer-ho seria un contrasentit. Caldrà reforçar-la, i no precisament per la presència de més independentistes al Parlament, sinó perquè hi ha moltes coses que encara no hem aconseguit i en som conscients i sembla que també a Madrid ho comencen a reconèixer.

El debat de política general del mes de setembre va ser especialment clarificador en aquest sentit. Jordi Pujol va centrar el seu discurs bàsicament en la necessitat que la Generalitat i el seu govern tinguessin el control real de tot el territori de Catalunya sense perjudici

de les competències extracomunitàries que puguin pertànyer al govern central, qüestió que afecta tots els departaments i que implica la no-interferència del govern central a través dels organismes de l'Administració perifèrica de l'Estat en el nostre país. Això passa per una millor comprensió del que és el fet diferencial català, que ara Felipe González ja reconeix, però també per una actitud més oberta per part de Madrid, deixant-nos ser més sobirans a casa nostra, per exemple en matèries com l'ordre públic, la justícia, el nostre dret civil, la nostra hisenda i tantes altres coses en les quals fins ara han estat tant gasivers, per no dir poc respectuosos. Ho haurem d'exigir amb fermesa però sense esgarips ni intemperàncies, perquè a partir d'ara ja no es tracta de mirar cap a Madrid, sinó cap a Europa, i certes actituds legítimes dels catalans, però mal presentades, no serien compreses ni acceptades per la resta de socis europeus. No vull dir que haguem de renunciar a res, sinó que hem de tenir exigències que Europa pugui entendre, perquè la raó de la nostra sensatesa és l'única arma que tenim.

D'altra banda, cal remarcar una cosa que pot ser un senyal de feblesa del govern central o un indicati d'aproximació cap a la manera d'entendre i de fer les coses dels catalans, i en especial del nostre govern. No és essencial, però sí significatiu. Després que Jordi Pujol

hagi introduït conceptes com el de la competitivitat, de la qualitat, de la iniciativa, etc., Madrid les ha anat assimilant una a una, com havien fet abans en parlar de la societat civil. Però justament ara, quan Madrid s'adona que això d'Europa no va de broma ni és un joc, fa propostes a les quals denomina de *convergència econòmica*, de *convergència europea*, però sempre de *convergència*, en lloc d'usar sinònims com coincidència, compatibilitat, equipament, participació, apropament i tants altres com hi ha en la llengua castellana. Potser tenien mala consciència en veure que en altres països *convergència* era el mot pel qual coneixien més Jordi Pujol que tant s'ha prodigat en els seus viatges per Europa.

Seria bo que, posats a reconèixer les coses, els governants espanyols pensessin ja en una convergència més efectiva que es tradueix en una negociació bilateral franca i oberta amb el govern català, cosa que també ha reconegut Felipe González com a possible en la seva intervenció en el debat del mal denominat *estado de la nación*.

La situació de Felipe González és francament precària i potser haurà de rebre el suport de qui menys ho hagués pogut sospitar, dels nacionalistes catalans i bascos. Amb això, no prejudic cap possible convivència ni molt menys col·laborar en tasques de govern, però en tot cas en aquesta situació serà més fàcil fer-lo entrar en raó. Però compte, que, si es fa malament, perdrem bous i esquesques, i si ens deixem enlluernar per alliberadors estels providencials, no podrem veure com les independències comencaran a ser reals, perquè, al cap i a la fi, les fronteres interiors europees aniran perdent sentit.

Albert Alay és ex-diputat

Jardí enfonsat

JOSEP MARIA SUBIRACHS

Els records d'exili, les descripcions crítiques clarividents dels personatges i dels entorns, les diferents analogies i comparacions que componen l'última obra de Teresa Pàmies, *Jardí enfonsat*, i, sobretot, el fragment dedicat a l'arquitecte Gaudí porten l'autor de l'article a la conclusió que "importants esdeveniments vénen de vegades condicionats per fets ben subjectius i fortuïts" i cita el cas del temple en construcció de la Sagrada Família.

del film de Chávarri, també hi llegim l'opinió de l'autora, entusiasta de vegades i altres crítica, sobre el que es va trobant al llarg del viatge: el Palau Episcopal d'Astorga i la Casa de los Botines d'Antoni Gaudí; el santuari dominicà La Virgen del Camino, la catedral, San Isidoro i el barri jueu de Lleó, les runes del Castell de Coyanza... Tot això fent sovint salts comparatius amb obres ben llunyanes: el Call de Girona, la catedral de Praga, Notre-Dame de París, Santa Maria de Teüll..., la qual cosa demostra el seu extens bagatge cultural fruit de la seva curiositat intel·lectual i d'una vida plena de mogudes experiències.

Un fragment m'ha impressionat particularment. Es tracta del que fa referència a un artista per a mi molt estimat: Antoni Gaudí.

"Resulta insòlit que un creador de característiques revolucionàries, exuberant, antiacadèmic, insubmis i agosarat en l'aplicació de solucions estètiques avançades fos escollit per dissenyar un Palau Episcopal al cor de la conservadora, beata i austera Castella. Potser actuaren complicitats contrèries. Si el bisbe d'Astorga no hagués nascut a Reus no hauria cridat el reusenc Antoni Gaudí, i el palau que duu el seu nom no existiria. Coses tan personals i de campanar poden influir en la marxa de la història, en aquest cas, la his-

tòria de l'art."

Això m'ha fet pensar, com diu l'escriptora de Balaguer, que importants esdeveniments vénen de vegades condicionats per fets ben subjectius i fortuïts, com és el cas del temple en construcció de la Sagrada Família, cèlebre arreu del món com a obra de Gaudí caiguda a les seves mans per casualitat i que, si hagués estat continuat pel seu primer arquitecte, en Francisco de Paula y del Villar o per qui més tard es va demanar que el succeís, en Joan Martorell, seria avui una construcció sense cap mena d'interès. De retruc sortosament l'encàrrec va ser finalment ofert al jove Gaudí i aleshores es produí un esclat d'efectes imprevisibles que ha fet d'aquesta obra, inicialment condemnada a passar sense pena ni glòria, el monument més popular de Catalunya, el símbol de la ciutat, el motor del barri més progressiu de Barcelona, l'inspirador d'obres diverses des de Joan Maragall fins a Alan Parsons, visitat per milers de turistes, conegut arreu, desencadenant constantment polèmiques i admiracions i que desperta cada vegada més l'interès de creients i agnòstics.

Josep Maria Subirachs és escultor

Busquen originals d'Helios Gómez

Se sap alguna cosa sobre els dibuixos originals d'Helios Gómez (1905-1956)?

Helios Gómez està considerat com un dels millors dibuixants espanyols d'abans de la Guerra Civil. Els seus dibuixos —sobretot els de tinta xinesa sobre paper blanc— van ser publicats especialment a la premsa de Catalunya, però també en altres parts d'Espanya i a l'estranger. Molt diferent és la seva obra de després de la Guerra Civil, pintures creades durant els curts temps de llibertat provisional als anys 40 i 50.

Busquem els originals encara perduts, per a una exposició, que mostra tant l'obra com la biografia de l'artista. (Natural

ment busquem també informacions i persones, amb les quals encara no hem establert contacte). Suposem que hi ha originals a cases particulars i també en arxius públics, per exemple, tenim proves que a l'abril i maig del 1932, gairebé totes les seves obres de la seva casa de Madrid van ser confiscades per la policia i no van ser retornades. Puguem de dirigir-vos a **Úrsula Tjaden, Universitat de Dortmund** - FB 16, Postfach 500 500, D - 4600 Dortmund 50, Alemanya.

Sobre la beatificació d'Escribà de Balaguer

A la senyora Isabel Esteban Güell (Bústia del 22-3-92) li preocupa que els estudiants de

teologia qüestionin l'autoritat del Papa protestant perquè vol fer sant Escribà de Balaguer. Jo el que no entenc és que el 1992 el Vaticà perdi el temps fent sants, i, el que és més greu, per fer-ne es gasta milions mentre al món es moren cada dia milers de criatures de gana. Jesucrist va fundar l'Església, sí, però, li agradaria aquesta Església? Jo crec que no. **Núria Rosell i Rovira. Barcelona.**

Alça, Songoku!

Moltes gràcies a Oleguer Sansonedas per dedicar part del seu important temps a explicar-nos, en el magazine *Com a casa*, què signifiquen els símbols japonesos de Bola de Drac Z en donar-nos la felicitat

de la propera transmissió dels *Orígens* d'aquests pertorbadors personatges capaços de col·lapsar el mercat de Sant Antoni els diumenges al matí... Estic encantada que el meu fill es prengui tan seriosament les tècniques marcial i els crits esferoiders en detriment d'altres models socials menys *canyeros* i comercialitzats. **E. Montoliu. Sant Feliu de Llobregat.**

Futur incert per a les escoles d'adults

Fa dos anys vaig decidir treure'm el Graduat Escolar seguint el curs de TV3, *Graduï's, ara pot*. Doncs bé, aquest curs —puc assegurar que vaig posar molta aten-

ció— no funciona. Per poder seguir el curs, s'ha de ser una persona autodidacta o autosuficient. No és el mateix treballar a la mateixa classe amb el professor, que seguir-lo per televisió.

Aleshores em vaig matricular en una escola d'adults de Badalona per treure'm el Graduat (en la qual segueixo encara).

Però avui mateix m'assabento que amb la nova reforma educativa —que no fa referència a les escoles d'adults— "volen fer fora..." totes les escoles d'adults de Catalunya, per donar pas al *Graduï's, ara pot*.

Què passarà llavors amb les escoles d'adults de totes les comarques catalanes? Perquè, d'una banda, és força anecdòtic que els professors de les escoles d'adults, estiguin sota la

tutela de Benestar Social, i no pas d'Ensenyament.

Que el seu futur pengi d'un fil, que la Generalitat pot tallar d'un moment a l'altre —ja que la reforma educativa no en fa cap menció.

I de nosaltres els alumnes de Graduat i FP, què? Quina titulació tindrem?

Serà homologable a la resta de titulacions de Graduats i FP que menciona la reforma educativa? —Tot confiant que se'ns tingui en compte, és clar!—. Totes aquestes preguntes i situacions haurien de tenir resposta de l'Administració.

L'Administració hauria de ser sensible, que a les escoles d'adults de Catalunya, bateguem entre professors i alumnes milers d'il·lusions posades en aquesta ensenyança. **Victor Jareño Abieta. Badalona.**